

De Puiggraciós a Granollers

Dm, 4/10/2016 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

(Josep M. Boixareu -[El9Nou](#)) No es tracta de cap caminada ni tampoc d'un recorregut històric, sinó d'un canvi d'ubicació, de pertinença. La parròquia de Llerona ha deixat de pertànyer a l'arxiprestat de Puiggraciós per passar a dependre del de Granollers. Així, d'un cop de ploma d'algú, però que l'última responsabilitat no depèn de ningú més que no sigui del senyor **bisbe de Terrassa**. Ja se sap que a l'Església Catòlica la democràcia no és el seu fort. La jerarquia eclesiàstica funciona de dalt a baix amb tot un seguit de dits que van nomenant els comandaments. Potser es podria fer una excepció, amb reserves, la de l'elecció del Sant Pare i, tal volta, per aquesta excepció tenim un papa evangèlic, **Francesc**, que se les veu i desitja per fer dissabte d'aquella cúria tan allunyada del poble fidel i per reconduir el cor i el cap de l'Església per el camí de la veritable justícia social, obertura als temps de cada moment, en definitiva pel camí que Jesús assenyala en els Evangelis. Francesc està reconsiderant moltes coses necessàries de redreçar. Diu i fa, però ell sol no tindrà temps per sortir-se'n, com no en va tenir **Joan XXIII**. Els nostres bisbes i preveres haurien de mirar cap a Francesc, escoltar-lo i obrar en conseqüència. Si no escolten, també, el poble fidel, el perdran.

Tot això ve arran del canvi d'arxiprestat de Llerona. Potser els fidels d'aquesta parròquia hauríem pogut dir-hi alguna cosa; no som tan perillosos. I, si haguéssim triat Granollers, tots ho hauríem acceptat democràticament i amb fidelitat al desig majoritari dels parroquians. Segur que tots ens hauríem sentit més a prop del senyor bisbe i de l'Església. No tinc, ni jo ni els qui pensen igual, res contra Granollers, capital de la nostra comarca, al contrari. Però la sensació de no pintar res en les decisions que ens afecten de molt a prop, ànima endins, ens deixa una mica, no sé com dir-ho de manera adequada, decebuts, "penjats". Que un diumenge, de sobte, el diaca, mossèn **Josep Maria**, que tenim la sort de que [curi de la parròquia](#) de Santa Maria de Llerona amb zel ja provat, ens digui que ja hem deixat de ser de Puiggraciós (Puiggraciós-Montbui, si voleu) i que d'ara endavant pertanyerem a l'arxiprestat de Granollers, ens ha deixat, al menys a mi, una mica descol·locats.

Jo estic criticant el procediment però, en el fons, el que em dol és deixar d'estar

sota l'aixopluc de la Mare de Déu de Puiggraciós. Em corregeixo, estic segur que mai deixaré d'estar sota el seu aixopluc, perquè quan, des de Llerona, veig el punt blanc del Santuari sé qui hi ha allí dins estenent la seva protecció no tan sols damunt del seu arxiprestat, sinó sobre tot el Vallès Oriental, inclòs Granollers. Les fronteres eclesiàstiques no haurien de tenir res a veure amb les administracions civils. Cada una d'elles té la seva raó de ser. Ja sé que Llerona, en temps reculats, havia pertangut a l'arxiprestat de Granollers i que gràcies a les gestions de [l'enyorat mossèn Joan Vallicrosa](#) es va aconseguir que passés a Puiggraciós. Això no és tornar als orígens perquè, per aquest raonament podríem tornar a dependre del senyor De la Roca, com a l'Edat Mitjana. Gairebé tots els lleronins veuen Puiggraciós des de casa seva, com no veuen Granollers. Els aplecs, que l'Esteve i la Irene de can Colom, organitzaven cada any a Puiggraciós, quedaran en el record, però molts seguirem pujant a Puiggraciós on, endemés de la Mare de Déu hi seguirem trobant aquelles monges benedictines que sempre acullen tothom amb els braços oberts, propis de l'amor cristià, però que estenen a creients i no creients, com faria el papa Francesc si estigués allí dalt.

El propassat dissabte 24 de setembre, el pobles de l'arxiprestat de Puiggraciós vam fer el tradicional romiatge a Montserrat. L'any vinent, amb qui hi haurem d'anar? No és per les persones de les Franqueses o de Granollers, amb qui ens uneixen llaços molt estrets, és pels companys de molts anys de l'Ametlla, la Garriga, Santa Eulàlia, Bigues i Riells, Caldes, etc. que podríem trobar a faltar quan som dalt de la nostra muntanya sagrada i no podem compartir la Salve ni el Virolai de l'Escolania ni farem junts el camí dels Degotalls fins arribar a la majòlica que representa la Mare de Déu de Puiggraciós. Jo, si les forces m'ho permeten, demanaré anar amb els de Puiggraciós. Estic trist, senyor bisbe. Espero que no ens en faci cap més com aquesta. Algun dia els fidels també exercirem el dret a decidir, les esglésies s'ompliran i Déu estarà content.

*Josep M. Boixareu,
editor i escriptor*